భర్తా రూపసి!!

కె. రామలక్ష్మి

బాబిగాడు మెట్లమీద నుంచి దొర్లి పడడంతో - ఉన్న ఓర్పుకాస్తా ఆవిరై పోయింది పార్వతికి. "ఛ,ఛ ఏం బ్రతుకు" అని సణుక్కుంది - బాబిగాణ్ణి జబ్బ పట్టుకు లాక్కొచ్చి ముందు గదిలో కూలవేస్తూ, "జల్సారాయుడిలా దేశం తిరుగుతాడు. అతనికేం ...... ఇలాంటి దొక్కు గంట, గంటంటే గంటసేపు భరించమనాలి తెలుస్తుంది!" అనుకుంది ఏదో టూరు వెళ్ళిన కృష్ణమూర్తిని గురించి. బాబిగాడి అరుపులు, వాటి మీదనుంచి నానిగాడి గోల పిచ్చెత్తిస్తున్నాయి పార్వతిని. "అమ్మా, బాబికేమైంది? ఎందుకలా ఏడుస్తున్నాడు!" అడుగుతున్నాడు నానిగాడు. గోడకి జేరపడి ముందరివళ్ళ మధ్య సందులోనుంచి దారం ఇటూ అటూ లాగుతున్నాడు!

నోటిమాట లేకుండానే "ఖబడ్దార్!" అన్నట్లు చెయ్యి చూపించింది పార్వతి ("ఒరేయ్, నీకెన్నిసార్లు చెప్పాను. అలా పళ్ళసందుని దారం వేసి లాగవద్దని; ఆ పళ్ళుకాస్తా ఊడిపోతే నీకు మళ్ళీ పళ్ళు మొలవ్వు తెలుసా!" అని ఆ చెయ్యి చూపటకు వ్యాఖ్య) "బాబీ నాకేమంత దెబ్బ తగల్లేదు. ఊరుకో" అంటూ చిన్నవాణ్ణి కసిరింది. "నాకు తగిలింది. కావలిస్తే చూడు. రక్తం వచ్చిందా!" అంటూ రెండు చేతులా తల తడుముకోటం మొదలెట్టాడు. (అలా రెండు చేతులూ ఒకేసారి తలమీద పెట్టద్దని ఎన్నోసార్లు చెప్పింది పార్వతి!) "వహ్! రక్తం వస్తే ఏం? నాకు మేకుగుచ్చుకున్నప్పుడు రాలేదా ఏంటి?" గొప్పగా అన్నాడు నానిగాడు.

"ఏడిశావులే - వెధవగొప్పలూ నువ్వూను. వర్షం తగ్గినట్టుంది. పోయి ఆడుకో" అని హుకుం జారీచేసింది. పెద్దకొడుక్కి "లేదమ్మా బాగా కురుస్తోంది కావలిస్తే చూడు..." అక్కడితో ఆగాడు నానిగాడు. వీడిదంతా తండ్రి పోలిక. "అమ్మా, అదేదో ఉపద్రవం

అక్కడ అదేంటి? యిక ఈ వర్షం అలాగే కురిసేసి మనూరు ముంచేస్తుందా?" వెధవ ప్రశ్నలు. నానిగాడికి అన్నీ సంశయాలే. ప్రశ్నలు వేసి వేధిస్తాడు. గొప్పవాడిలా మాట్లాడుతాడు. కాని వాడిగాడి ధోరణి చూస్తే ఉత్తరకుమారుడిలా తయారయేలా ఉన్నాడు. ఏమన్నా భయమే. నానిగాడి మాట విన్నాడో లేదో మళ్ళీ అదే [illegible] రాగం ప్రారంభించాడు. "మనూరు మునిగి పోవద్దు" అంటూ.

[illegible] తెలీక కుర్చీలో కూలబడి కళ్ళు మూసుకుంది పార్వతి. పెళ్ళిచేసుకోవాలను కోవడం ఇలాంటి పిల్లల్ని కనడం అసలు [illegible] ఇలాంటి కర్మలో చిక్కుకుందో, ప్రతి అడుగడుగునా ప్రయోగించే భయంకరమైన జోక్ కాదేమిటి. [illegible] ఇలాంటి [illegible] సంతానం [illegible] తెమలని పని [illegible] వర్షం [illegible] వరదలు రానీ [illegible] తెలిసి [illegible].

అమ్మా ఇలా వర్షంగా వుంటే మా స్కూల్లో [illegible] ఎక్కువగా ఆడలాడిస్తారు. ఎంతో ఆత్రంగా అమ్మ దగ్గరచేరి అన్నాడు నానిగాడు.

"ఆ పాడుకేం భాగ్యం? ఇంకొక్క పదిహేను రోజులు ఓపిక పట్టు. మీ ముక్కు టీచరు [illegible] అంది పార్వతి కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూంది పార్వతి దూరంలో [illegible] వానకోటులో దొక్కాని నడిచి వస్తున్న పోస్టుమేన్‌ని ముందు నానిగాడు చూశాడు. "అమ్మా పోస్టు!" అంటూ వాడు తలుపు తెరవగానే బయట చేరాడు. నిజంగానే పోస్టుమేన్ ఒక కవరిచ్చి పోయాడు. చిన్నం ఎత్తు యుద్ధం [illegible] నానిగాడి చేతిలోంచి లాక్కున్నది పార్వతి. ఎంత ఉత్సాహంతో [illegible] అంతగా నీరుకారిపోయి. తిరిగి కుర్చీలో కూలబడిపోయింది. "అమ్మ ఎవరు, ఏమిటి? చెప్పమ్మా!" ఒకటే గోలచేస్తున్నాడు నానిగాడు

"కొత్త ఆంటీ వస్తూందిరా. రెండు వారాలు మనతో ఉంటుంది." నిరుత్సాహంగా అంది పార్వతి.

"బలే బలే. అయితే రోజూ ఆ ఆంటీతో బీచ్‌కి వెళ్ళవచ్చు. నీళ్ళల్లో దిగనిస్తుందా!" ఆత్రంగా అడిగాడు నానిగాడు. "దిగనివ్వడమేం కర్మ! దించినా దింపుతుంది. పోయి ఏ బొమ్మల పుస్తకమో చూసుకో" అని వాణ్ణి పంపేసి ఇల్లు సర్దాలన్న సదుద్దేశ్యంతో లేచింది పార్వతి. ఉత్తరాన్ని పటిచూస్తే రాబోయే అమ్మాయి వర్ణించనవసరం లేదని తోచింది. "ఎం. ఏ. ప్యాసైంది, అందంగా, నజూకుగా మెరుపు లాగా ఉంటుంది పిల్ల. మనస్తత్వంపై పి. హెచ్. డి. చేస్తుంది. కలివిడిగా ఉంటుంది అందుకే నీదగ్గరకి పంపుతున్నాను పారూ!" అంటూ ఎంతో ముద్దుగా రాశారు సరస్వతమ్మ గారు. సరస్వతమ్మగారైనా సహాయం కావాలంటే కాదనే ధైర్యంలేదు పార్వతికి. ఆవిడ కృష్ణమూర్తి తరపు బంధువు కావడమే కాకుండా స్నేహపాత్రులు అయినా సాయంత్రం బండిలో వస్తూన్న కన్యారత్నాన్ని రావద్దనడానికి కూడా టైము లేదు. అందుకే ఇంకో దారెలాగ లేదు కదా అని ఇల్లుశుభ్రంగా చేసి ఉంచుదాం అనుకొంది.

... సరస్వతమ్మగారి వర్ణనకంటే కూడా అందంగా నాజూకుగా ఉన్న అమ్మాయి దీపాలు పెట్టే వేళప్పుడు టాక్సీ దిగింది. దువ్వీ దువ్వ కట్టున్న తలకట్టు దగ్గిరయింది. కాలికి ఉందా లేదా అన్న సుందరమైన జోళ్ళు దాకా నాగరికత మూర్తీభవించి ఉందా అమ్మాయి. పార్వతి గుండె గొంతులోకి వచ్చింది మైగాడ్! ఈమెని రెండు వారాలపాటు యీ పిల్లల మధ్య ఎలా భరించడం? అని స్వగతం పలుక్కొని మెట్లు దిగి క్రిందికి నడిచింది–ఆహ్వానించడానికి.

"నమస్కారమండీ. ఉత్తరం అంది ఉంటుందో లేదో అని మహా ఇదైపోయాను. ఐయామ్ సారీ– మీకు శ్రమ కల్గిస్తున్నాను–" అంటూనే టాక్సీకి డబ్బులిచ్చి పెట్టె ఒక చేత్తో పట్టుకు నిలబడింది. "అడిగి అడగ్గానే రానేశారు. సరస్వతమ్మగారు నేనీ రెండు వారాలూ రాకుంటే పి.హెచ్.డి.కి చాలా శ్రమపడాలి. నా కెక్కువ పని ఉండదు లెండి. ఇంట్లో

సహాయం చేయిస్తారుగా?" అంటూ ఇంట్లోకి దారి తీసింది.

పిల్లల్ని చూసింది. "హల్లో బాబులూ!" అని పలకరించింది. హాల్లోకి వస్తూనే గోడనున్న కృష్ణమూర్తి ఫొటోమీద పడ్డాయి అమ్మాయి కళ్లు "అరె ఎంత బ్యూటీఫుల్ ఫేస్! ఎవరు? మీవారా?" అంది.

తానేదో తప్పు చేసినట్లు "అవునండీ" అంది పార్వతి "మీకి పక్కగది ఖాళీ చేశాం. స్నానం చేస్తారా!" అంది.

"అక్కర్లేదండీ అన్నీ ముగించుకునే వచ్చాను...మీ ఆయన ఊళ్లోలేరా?" అంది అమ్మాయి.

"లేరు రెండు వారాలు రారు" అంది పార్వతి. మనస్సులోనే కృష్ణమూర్తి లేనందుకు అమ్మయ్య! అనుకుంది.

ఏదో పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతూండగానే రాత్రి పదకొండైంది. ఈ కొత్తమనిషి రాకతో బాబు, నాని కూడా పిల్లికూనలై పోయారు. ఆవిడనిచూస్తే వాళ్ళకెంతో అయోమయంగా ఉంది.

తెల్లవారి రెండు గంటలు గడిచేసరికి ఒక సంగతి అర్థం అయింది పార్వతికి. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఇంట్లో ఉండడం సహించలేదు. కన్యారత్నం (పేరడిగేటంత ధైర్యం చిక్కబట్టుకోలేక పోయింది పార్వతి) ఎంతసేపూ గోళ్లు సరిచేసుకోవడమే. ఉన్నరంగు మార్చి ఇంకో రంగు వేసుకోవడమో చేస్తూ పిల్లలని వటుకు - చేయిదూరంలో ఉంచింది. "పిల్లలు దూరంనుంచి స్టడీ చేయడానికి బాగుంటారు కదూ!" అంది పైపెచ్చు "అవును తన స్వంత పిల్లలు కాకుంటే!" అనేసి నాలిక్కరుచుకుంది పార్వతి

కొంచెం వర్షం తెరిపి ఇచ్చింది. ఎండ తెరపోకుండా ముఖ్యంగా ఆరవేయవలసిన బట్టలేనా తడుపుదాం అని పార్వతి బాత్‌రూమ్‌లో ప్రవేశించింది. పనితోపాటు పార్వతి కోపంకూడా పెరుగుతూంది. ఆ ఉత్తరం ముక్క రెండు రోజుల ముందు వచ్చుంటే! ఏదో వంక పెట్టేసి ఈ గండం గట్టెక్కించుకునేది

బట్టలు మంచినీళ్ళలో జాడించి పిడిచి వేరే బేసిన్‌లో పడేస్తున్న పార్వతికి చిన్న భూకంపం వచ్చినట్టు అనిపించి ఇవతలికి వచ్చింది. గుమ్మంలో టాక్సీ దాని తలుపులు పట్టుకు వేళ్ళాడుతూ భూమి దద్దరిల్లేలా అరుస్తున్నారు. కుర్రాళ్ళు. ఆ హడావిడికి గదిలోంచి అమ్మాయి బయటికి తలపెట్టి చూసింది. టాక్సీ పంపేసి అమాంతం ఇద్దరు కొడుకుల్నీ రెండు చేతులా ఎత్తుకుని మెట్లెక్కి వస్తున్నాడు కృష్ణమూర్తి. సగం తడిసిన చీర రేగి చిందరవందరగా ఉన్న జుట్టు, కళ్ళనిండా, అలసటతో నిలబడింది పార్వతి తన కళ్ళని తనే నమ్మలేక! పిల్లలనిదింపి "మై బ్యూటిఫుల్" అంటూ పార్వతిని అక్కున చేర్చుకొన్నాడు కృష్ణమూర్తి. "చూశావా - నేనేం చేశానో ఒక కొలీగ్ నా స్థానే పనిచేస్తానన్నాడు. అంతే అమాంతం రెక్కలు కట్టుకు ఈ దీనుడు నీముందు వాలాడు" అంటూ పార్వతి ముంగురులు సరిచేస్తున్న కృష్ణమూర్తి కంట యాధాలాపంగా - అమ్మాయి పడింది. "మైగాడ్!" అంటూ పార్వతిని వదిలి "ఏం పార్వతీ, మనకి చుట్టాలొచ్చారా?" అన్నాడు చిలిపిగా, (పార్వతి స్నేహితురాళ్ళందరూ గడుగ్గాయల్లాంటి కాలేజీ అమ్మాయిలూ, ఉద్యోగినులూ. వాళ్ళలో చాలామందితో పరిచయం ఉంది కృష్ణమూర్తికి.)

"అవును. మీ సరస్వతిపిన్ని గెస్టుని పంపారు. రా, పరిచయం చేస్తాను." అని "మీట్ మై హస్బెండ్" అంటూ పరిచయం చేసింది పార్వతి. అమ్మాయి ముఖం ఒక్కసారి వెలుగుతో నిండింది.

"వెరీగ్లాడ్ నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది. రేపట్నుంచి నా పనిమీద తిరగాలి. కంపెనీ లేదే అని బెంగపెట్టుకున్నాను!" అంది అమ్మాయి.

"నా పేరు కృష్ణమూర్తి" అన్నాడు చిలిపిగ నవ్వుతూ కృష్ణమూర్తి "చాలా చక్కని పేరు. నా పేరు భారతి" అంది అమ్మాయి. ఆ క్షణం నుంచీ ఇద్దరూ పార్వతి ఉనికి మరిచిపోయి కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. తనకు తెలియకుండానే ఇద్దరు నడిచివెళ్ళి హాల్లో కూర్చుని అమితోత్సాహంగా ఓ క్షణం గడిచినా గడిచిన

క్షణం రాకట్ట లేమన్నట్టు చుట్టుపక్కల ఇంకెవరూ లేనట్టు కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

పార్వతి నిట్టూర్చి పక్కే బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళిపోయింది. నానిగాడు బాబిగాడు సోఫాల మీద ఎక్కి దిగుతూ వేటగాడూ-పులీ ఆట ఆడుకుంటున్నారు! ఆ గోల ఏక్కడా వినబడడం లేదు కృష్ణమూర్తికి!

బాత్‌రూములోంచి వంటింటిలోకి వెళ్ళింది పార్వతి మనస్సంతా ద్వేషంతో అసూయతో నిండిపోయి. ఏం ఖర్మ? అని వందోసారి అనుకుంటూ చేయి విదిలించేసరికి పొయ్యిమీద మరిగే పాలు కాస్త వచ్చి కాలుమీద కూర్చుంది. ఒక్కసారి కేకపెట్టి. దుఃఖంతో బాధతో గట్టిగా ఏడవడం మొదలుపెట్టింది పార్వతి. కృష్ణమూర్తి పరుగెత్తుకు వచ్చాడు. "ఏమైంది? అంటూనే పరిస్థితిని గ్రహించాడు. "పిచ్చి పాపు. అంత హడావిడి దేనికి" అని కోప్పడుతూ పార్వతిని నెమ్మదిగా నడిపించి పడగ్గది చేర్చాడు. కాలిన బొబ్బలకి జంపెన్ వైట్ పూసి నపదా ఊదాడు. అయినా పార్వతి ఏడుపు తగ్గలేదు. వెక్కి వెక్కి పడుతూన్న పార్వతిని కౌగిట చేర్చుకొని ఎంతో సేపు ఊరడించాడు. "నేనూ భారతీ కలిసి ఎలాగో గడిపేస్తాంలే. నువ్వు నిశ్చింతగా పడుకో" అంటూ మెత్తని తలగడపై పార్వతి తల సుతారంగా జార్చాడు కృష్ణమూర్తి. "నువ్వేలాంటి దానివని తెలుసు నాకు. ఈ కాలం వాళ్ళకి నీకూ పోలికలే లేవు. నేనూ భారతీ కలిసి తినడానికింత సృష్టిస్తాం. నువ్వు నిద్రపో" అని నుదురు మీద పడ్డ జుట్టు సవరించి వంగి ముద్దు పెట్టుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. పార్వతి కళ్ళు మూసుకుంది.

ఆ క్షణంలో కాలం స్తంభించి పోయింది.

భారతి కావలసినవి అందిస్తూంటే కృష్ణమూర్తి వంటలాంటిది చేశాడు. గుమ్మంలో నించుని పిల్లలు వింతచూడ్డం మొదలు పెట్టారు.

సాయంత్రం ఏడుగంటల ప్రాంతాలలో నానిగాడు గదిలోకి వచ్చాక తెలివి రాలేదు పార్వతికి. "అమ్మా నేను పెద్దణ్ణి కదా? నన్నూ అప్పుడే పడుకోమనేశారు," అంటూ తల్లి మంచం ఎక్కాడు.

"నాన్నగారేరీ?" అడిగింది

"నువ్వు నిద్దర పోతున్నావుగా? అందుకని

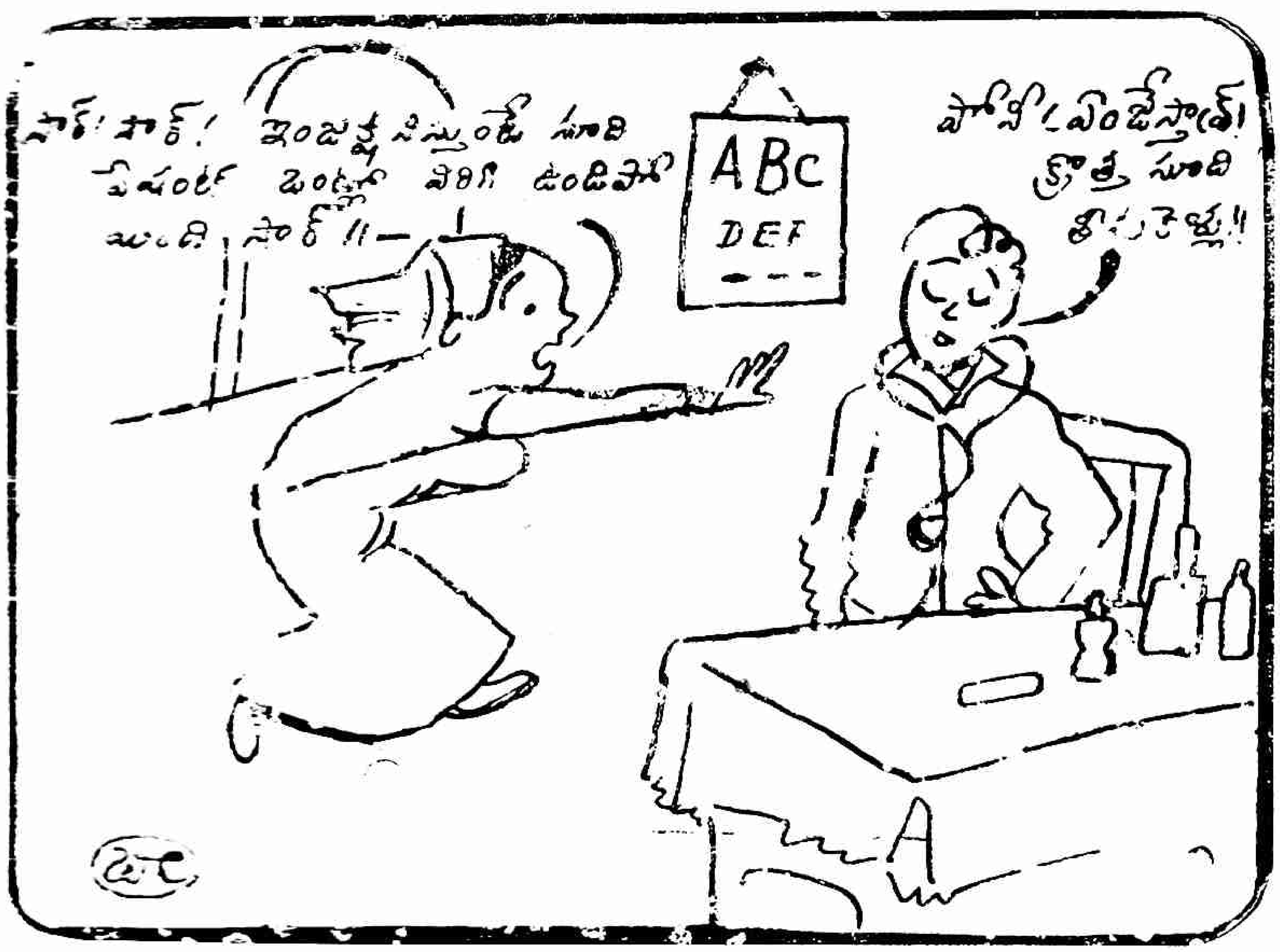

నాన్నారు ఆ భూతాన్ని బీచ్‌కి తీసుకెళ్ళారు" అన్నాడు నానిగాడు. వాడి కెందుకో నవ్వు కూడా వస్తూంది.

"నీతో చెప్పారా!"

"ఆఁ" ఒరేయ్ నానీ, నేనూ బాబూ బీచ్‌కి వెళ్ళవస్తాం. అమ్మ లేస్తే చెప్తావుకదూ; అన్నారే. అన్నాడు. తల్లిసమాధానంకోసం ఎదురు చూడకుండానే" వాళ్ళెక్కడికో వెళ్ళారని నన్ను పడుకోమన్నారు. నేను పడుకోను" అని తన నిశ్చయం తెలియ చేశాడు నానిగాడు.

ఏం చేయాలో తోచని పార్వతి నానిగాడి తల నిమురుతూ కూర్చుండిపోయింది. "నే లేకుంటే మీరు అనాధలే అయిపోతారు. అనుకుంది కృష్ణమూర్తి నన్ను ఒదిలేస్తే!" అన్న భయంకరమైన ఆలోచన ఒక్షణంపట్టి పీడించింది. కృష్ణమూర్తి తన కూడా లేని భవిష్యత్తు భయంకరమైన పీడకలగా విస్తరిస్తూ ఊపిరి తిరగనీయడంలేదు. ఊహల ఉచ్చులను విదిలించుకొని లేచింది పార్వతి. పాదాలు పూర్తిగా నేలమీద ఆనడంలేదు. నానిగాడి చేయి పట్టుకుని హాల్లోకి తీసుకు వెళ్ళింది. "తమకు తాము సహాయం చేసుకోని వారికి దేవుడుకూడా సహాయం చెయ్యడు" అన్న నీతిని బోధించే కథ - రంగు బొమ్మలతో పెద్ద అచ్చుతో ఉన్నది. చదివి విన్పిస్తూంది నానిగాడికి. వాడు ఆత్రంగా వింటూ మధ్య మధ్య ప్రశ్నలు వేస్తున్నాడు, కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు.

పార్వతి తన స్వంత ఆలోచనలతో సతమత మవుతూనే వాడికి సమాధానం చెప్తూంది.

వీధిలో కారు ఆగిన చప్పుడైంది. ఆలోచనలను కట్టిపెట్టి అవతలకి చూసింది గాలి దుమారంలాగా మెట్లెక్కి విసురుగా వస్తూంది భారతి. అలాగే తిన్నగా తనకి కేటాయించిన గదిలోకివెళ్ళి పెట్టె సర్దుతూంది. ఏం జరిగిందో ఊహించిన పార్వతిముఖం సిగ్గుతో జేవురించింది. వెనకనే వచ్చాడు కృష్ణమూర్తి. ఓ చేత్తో గెడ్డం మీద రాసుకుంటూ ఎక్కడో చూస్తున్నాడు. ఆ పోకడ అర్థం పార్వతికి బాగా తెలుసు ఏం చేయాలన్న ఆలోచన పాలుపోక పోతే ఆ సందిగ్ధపు పోజులు వస్తాయి కృష్ణమూర్తికి

ఏం పలకరించకుండా వెళ్ళికుర్చీలో కూలబడ్డాడు. అదే క్షణంలో భారతి గది తలుపు తెరచిపెట్టె చేతపట్టుకుని ఇవతలికి వచ్చింది. ఆమె చూపులే ఉరుముల్లగా ఉన్నాయి! పార్వతి నోట మాట లేకుండా చూస్తూ ఉండిపోయింది. భారతి వీధిలోకి వెళ్ళింది. దారేపోయే రిక్షావాణ్ణి కేకవేసి ఎక్కి వెళ్ళిపోయింది. పార్వతికి అప్పటికిగాని తెలివిరాలేదు.

ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్న కృష్ణమూర్తి దగ్గరికి వెళ్ళింది "ఏమైంది?" అడిగింది. కంఠస్వరం గంభీరంగా వున్నా లోపల ఒణుకుతూంది గుండెలు దడదడ లాడాయి. ఇంతటితో ఈ కుటుంబపు గుట్టు రట్టైక్కినట్టే అనుకుంది.

కృష్ణమూర్తి తలెత్తి చూశాడు ఆ చూపుల్లో కొంచెం సిగ్గు, సంకోచం చూదాయగా కన్పడ్డాయి పార్వతికి. పార్వతి కళ్ళల్లోకి చూడ లేకపోయాడు. "నీకు కోపం వస్తుందేమో పారూ" అంటూ చెప్పీచెప్పనట్టు ఊరుకున్నాడు.

"కోపం వస్తుందా?" హేళనగా నవ్వుతూ ఎదురు ప్రశ్న వేసింది.

అప్పుడు అక్కడే కుర్చీలో అడ్డదిడ్డంగా పడుకుని నిద్రపోతున్న నానిగాడు జ్ఞాపకం వచ్చాడు పార్వతికి. వాణ్ణి ఎత్తుకు తీసికెళ్ళి పక్కలో పడుకోపెట్టి వచ్చింది. వస్తూనే తిన్నగా కృష్ణమూర్తి కుర్చీదగ్గిరకి వెళ్ళి నిలుచుంది.

"కానీ ఇంకా ఆలోచన ఎందుకు? అన దలచినవన్నీ ప్రారంభించు. నేను సదుద్దేశంతోనే..."

కృష్ణమూర్తి మాట పూర్తి కానివ్వలేదు పార్వతి. "అవునవును నీవెప్పుడూ సదుద్దేశ్యాలే!" అంది.

"ఆ అమ్మాయి ఇలా అపార్థం చేసుకుంటుందని నాకేం తెల్సు?" అన్నాడు అమాయకంగా ముఖం పెట్టి.

"ఆమెని ప్రేమించ పోయావు కదూ?..." నిప్పులు కక్కుతూ అడిగింది పార్వతి. "నీ అందం చూసి అలా మూర్ఛపోయి నీ కాళ్ళ

ఉంటుంది అనుకున్నావు కదూ? నేనెలాగా కట్టుకొని వచ్చుకున్నాను. హాయిగా నాలుగు రోజులు జల్సా చేద్దాం అనుకున్నావు కదూ?" అంటూనే ముఖం చేతుల్లో దాచుకుని ఏడ్వడం ప్రారంభించింది పార్వతి. "ఇంతే. ఈ మగవాళ్ళందరూ ఇంతే." అంటూ స్వగతం లా అనుకుంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది పార్వతి.

ఎదురు చూడని ఈ పరిణామానికి అదిరి పోయాడు కృష్ణమూర్తి. ఆమెఅన్నమాటలకి ఒక్కసారి విభ్రాంతిపడి చూశాడు. మరుక్షణం అతనికంతా అర్థం అయింది. గట్టిగా నవ్వుతూ పార్వతిని గట్టిగా కౌగలించుకున్నాడు. అయినా పార్వతి చలించలేదు ముఖంమీద చేతులు తియ్యలేదు. "నువ్వట్టి పాతకాలం మనిషివి పార్వతీ. ఇంత ఆత్రంగా ఇంటికెందుకు వచ్చాను - ఈ కొత్త అమ్మాయితో కాలక్షేపం చేయడానికా! పిచ్చి. అసలీ అమ్మాయిని చూసేసరికే నాకో ఆలోచన తట్టింది. ఎలాగా పది రోజులుంటుంది కదా, అందుకని పిల్లల కాస్తంత తెలిసినది - నానిగాడినీ, బాబీనీ చూసుకుంటుందేమో - నిన్ను తీసుకు అలా వెళ్ళావచ్చు అనుకున్నాను. అయితే సీనంతా తలక్రిందులైంది మనిద్దరం ఏకాంతంగా విశ్రాంతిగా ఉండి ఎన్నాళ్ళయిందో నీకు తెలియదా పారూ" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

పార్వతి తలెత్తి చూసింది. "నాకీసంగతెందుకు చెప్పలేదు" చిన్నపిల్లలాగా అడిగింది.

"నీకు తెలియకుండా గమ్మత్తుచేద్దాం అనుకున్నాను! కథ అడ్డం తిరిగింది!" నిష్పృహగా అన్నాడు కృష్ణమూర్తి. "నే పూర్తిగా చెప్పకుండానే అమ్మాయిగారు బిగుసుకు పోయారు! ఇంగ్లీషులో ఏవేమిటో అంటిలే!... నా సరదా చెట్టెక్కింది. నీకు సహాయం కూడా లేకుండా చేశాను."

"సహాయమూ! అమ్మాయి! మైగాడ్ నీకేం తెలును నేనేం నరకం అనుభవించానో! కృష్ణా" ప్రేమతో నిండిన ఆ పిలుపు విని అలా పార్వతి కేసి చూస్తూ ఉండిపోయాడు కృష్ణమూర్తి. పార్వతి బుజాల మీద నుంచి కొండంత బరువు దిగిపోయినట్లయింది. "కృష్ణా!" అంటూ కృష్ణమూర్తిని కౌగలించుకుంది. కృతజ్ఞతతో ఆమె హృదయం విడిపోయింది... తన పిల్లలు అనాధలు కాదు! ఎప్పటికీ కారు. తన భర్త రూపసేగాని శత్రువు కాదు. తన వాడే.